

230 — Z. 28 — TƯỚNG CUỚP ĐỔI MẠNG

phút như để tìm hiểu ý nghĩa câu nói của Mộng Hiền rồi cười theo :

— Anh quên, anh quên... bà cụ nghe được, cũng vô ích, bà cụ nói không được, viết không được, thậm chí làm dấu bằng tay chân không được nữa...

Cả hai cùng cười khoái trá. Tiếng cười của họ như mũi dao nhọn đâm giữa tim bà Cục. Chưa đủ, họ còn ôm nhau hôn một cách ngang nhiên và ồn ào. Quang Vinh nện đế giầy trên cầu thang. Khi đến, hấn bước rụt rè, dường như sợ sệt. Khi về, hấn tỏ vẻ bất cần.

Dầu muốn dầu không bà Cục chỉ có một mình. Một mình đương đầu với âm mưu thâm độc và tàn bạo của đôi gian phu dâm phụ nhằm giết con trai bà. Bà băng khuông nghĩ đến Thế Nhân.

III

THẾ NHÂN về nhà muộn hơn mọi ngày. Chắc chàng còn la cà ở quán nhậu sau khi rời trường đua. Đời sống của chàng có một nét đặc

ĐÔI MẮT QUAN TÒA

231

biệt, ấy là chàng chỉ ham trò đen đỏ chứ không mê gái. Dĩ nhiên cũng có liên hệ với đàn bà, song chàng chưa yêu ai, chưa mê ai bằng vợ. Cho dầu Mộng Hiền lạnh nhạt quá rõ ràng chàng vẫn một lòng chung thủy.

Chàng là tip người dễ tin và ít muốn thay đổi. Chàng ghen vợ vì nàng vắng nhà luôn, chàng chưa hề nghi vợ ngoại tình. Vì phỏng nàng cặp kè người đàn ông nào, và chàng bắt gặp công khai, chàng cũng cố gắng bào chữa cho vợ.

Như thường lệ Thế Nhân lên phòng mẹ trước khi về phòng riêng. Khác mọi ngày, nàng không ở lì bên bàn phấn, lấy cờ trang điểm để tránh mặt chồng. Nàng xuống tận nhà xe đón Thế Nhân. Và từ lâu lắm nàng mới cười với chàng. Hơn thế nàng còn đưa tay cho chàng nắm. Cảm lòng không đợi Thế Nhân ôm vợ hôn.

Giọng nàng nũng nịu, như hỏi hai người chưa thành hôn :

— Thưa ?

Thế Nhân thưa cá ngựa hoài hoài. Tuy nhiên, đối với chàng thì thua hay được không quan trọng mấy. Chàng xiết chặt tay vợ :

— Được. Được nhiều mới lạ. Thầy bói bảo anh hên. Mẹ đâu ?

— Mẹ đang chờ anh.

Bà Cục đã được đỡ dậy, đặt ngồi ngay ngắn trong xe lăn. Thế Nhân bá cổ mẹ :

— Con vừa về đây mẹ. Mẹ khỏe chứ ?

Câu nói của Thế Nhân chỉ có tính cách thủ tục. Mẹ chàng chỉ nghe và hiểu mà không thể đáp lời. Ngoại trừ tiếng nói của cặp mắt. Mắt bà Cục ngược nhìn con trai, pha vẻ phiền muộn sững sờ.

— Mẹ thấy con về chậm hả ? Vâng, con về chậm hơn mọi hôm, con không đi chơi nhăng nhít đâu, con gặp một anh bạn hồi nhỏ, anh ta soán suýt lấy con, con giũt mãi mới ra, nếu không hứa trước với mẹ con đã đi ăn cơm tiệm trong Chợ Lớn với anh ta.

Nhỡn tuyến của người mẹ cảm vẫn phiền muộn và sững sờ. Bắt đầu có chất ươn ướt nơi khóe mắt. Năm tháng còm cõi đã làm nước mắt bà Cục khô cạn. Chỉ có thể ươn ướt là nhiều.

— Mẹ nhớ con ư ? Ô, con đã lớn, đã có gia đình, đâu còn bé bỏng như xưa mà mẹ thương với nhớ ? Mẹ quá nhớ con nên mới nhìn con chăm chăm, nhìn con tội nghiệp như vậy... Con về rồi đó. Mẹ hết nhớ chưa ?

Thế Nhân ngồi xuống bên xe lăn của mẹ, tay chàng kéo che tấm mền lên vừa tuột khỏi đầu gối

bà Cục. Mắt bà vẫn ngó trần trời. Trần trời. Không chớp... Rõ ràng là bà có điều gì muốn nói...

— Mẹ muốn dặn con điều gì ư ? Khó ghê... Thôi được, mẹ con mình chịu khó trò chuyện bằng có và không cũng đủ. Như mọi lần, mẹ nói «có» bằng cách chớp mắt một cái. Và nói «không» bằng hai cái. Mẹ nghe rõ rồi chứ ? Con hỏi mẹ nhé, mẹ giận con phải không ?

Bà Cục không chớp mắt. Bà lộ vẻ buồn khổ khác thường. Thế Nhân quay về phía vợ. Mộng Hiền đứng yên, tay buông thõng. Chàng hỏi :

— Em nghĩ sao ? Tối nay mẹ lạ quá. Chẳng nói gì cả. «Có» cũng không mà «không» cũng không. Chắc mẹ đau, em ạ.

Thế Nhân rờ trán mẹ. Chàng bật ra tiếng thờ ơ ngắt :

— Đùng rồi, trán mẹ lạnh ngắt như nước đá. Mẹ bị lạnh ?

Chàng ngó mẹ. Bà Cục tiếp tục ngó con bằng đôi mắt bất động. Thế Nhân không thể hiểu rằng mẹ chàng sợ sự hiện diện của Mộng Hiền :

— Mẹ đôi bụng ?

Cặp mắt vẫn bất động.

— Hay là... hay là...

Mộng Hiền ngắt lời chồng :

— Anh không biết mẹ mệt hay sao mà cứ hỏi gặng mãi? Phòng tắm sửa soạn xong cho anh rồi đấy, anh vào rửa ráy rồi ra dùng cơm. Hôm nay 30, chúng mình hầu chay với mẹ.

Mộng Hiền đã ngắt lời chồng một cách chính đáng. Thế Nhân cũng nhận thấy chàng vừa đòi hỏi quá đáng nơi người mẹ già bị tàn tật nặng. Sự nhớ, chàng hỏi vợ :

— Thuốc của mẹ ?

Chập tối, với sự trợ giúp của người điều dưỡng, Mộng Hiền cho bà Cực uống thuốc. Thuốc viên nghiền nhỏ thành bột pha với nước đường. Các cơ thịt trên mặt bệnh nhân đã cứng lại, chỉ còn đủ sức hé miệng cho cái muỗng lát-tích lọt vào mỗi khi ăn cơm hoặc uống thuốc. Cho nên mỗi lần như vậy kéo dài thật lâu. Một vài muỗng thuốc, bà Cực uống ba, bốn phút mới cạn.

Cứ chỉ áu yếm Mộng Hiền bung cái ly nhỏ đựng thuốc lại trước xe lăn. Tự nhiên lòng Thế Nhân xốn xang. Từ nhiều tháng nay chàng thêm nơi vợ một sự nong hậu, nàng sống gần chàng mà xa cách lạ lùng. Chàng không hiểu tại sao nàng lại xa cách với chàng. Sự nong hậu ấy cần thiết như hơi thở đối với chàng đã trở lại. Chàng mỉm nụ cười sung sướng. Mẹ chàng bắt gặp nụ cười này.

Ồ kia, bà Cực lại chớp mắt 2 cái...

2 cái, nghĩa là không. Tại sao bà lại nói «không» ?

Mộng Hiền nói, giọng êm ái :

— Thuốc hơi đắng, mẹ ráng uống một hợp cho nó khỏe. Nào, mẹ há miệng ra nào...

Mộng Hiền trải chiếc khăn trắng lên đùi bà Cực, để phòng nước nhểu ra ngoài. Nàng chỉ múc một phần tư muỗng, từ tốn, thận trọng và dịu dàng. Cái muỗng đến sát môi bệnh nhân thì đứng lại. Đứng lại không nhúc nhích. Bệnh nhân không chịu uống.

Mộng Hiền phản nản :

— Mẹ không chịu há miệng, anh ơi !

Hai hàm răng của bà Cực cắn chặt lấy nhau. Đây không phải là vô tình, mà là dụng ý. Mộng Hiền cố đẩy cái muỗng vào khe môi. Cặp môi vẫn dính cứng. Muỗng thuốc bị lật úp, những giọt nước sánh màu nâu sẫm rớt đổ tung tóe xuống đất.

Thế Nhân vội lấy khăn lau mép cho mẹ :

— Mẹ uống đi, mẹ uống thuốc thì con mới vui.

Bà Cực lại chớp mắt. Và như hồi nãy, chớp luôn 2 cái. Không, bà không muốn uống.

— Mẹ đang mệt ?

Bà Cực đáp câu hỏi của con trai bằng 2 cái

chớp mắt. Bà không đau. Chỉ vì bà không muốn uống thuốc đấy thôi. Nhưng tại sao bà không muốn uống ? Sở thuốc do bác sĩ kê toa cần được uống đều đặn hầu ngăn chặn bệnh tế liệt lộng hành khắp châu thân.

Mộng Hiền nói :

— Tính mẹ dạo này thất thường như vậy đó.

Thế Nhân cầm ly thuốc :

— Chắc mẹ muốn anh hầu. Tôi được, em đưa muỗng cho anh.

Chàng hỏi mẹ :

— Con hầu thuốc, mẹ chịu không ?

Ông già bà cả cô đơn, đau yếu, cảm thấy gần đất xa trời, thường làm nũng như con nít. Thế Nhân không lạ gì mối bất hòa thâm căn cố đế giữa mẹ chồng và nàng dâu. Chàng hơi ngạc nhiên vì miệng bà Cục vẫn ngậm chặt,

— Mẹ giận con ?

Mắt bà Cục chớp 2 cái. Cặp mắt thật tội nghiệp. Cặp mắt tràn trề yêu thương. Cặp mắt không có gì giận hờn.

Người mẹ cứ lẳng lẳng nhìn con và đưa con trai duy nhất cứ chăm chú theo dõi, nghiêng cửu phản ứng của người mẹ. Giác quan thứ sáu cho Thế Nhân thấy mẹ chàng muốn thổ lộ điều gì. Một

điều quan trọng.

Chàng đứng lên nói với vợ :

— Hiền rồi, anh hiền rồi... loại thuốc này đắng như mật gấu. Mẹ vốn ưa ngọt, em chịu khó pha xi-rô cho mẹ. Xi-rô bạc hà, nghe em. Pha thật đặc...

Mộng Hiền không muốn chồng ngồi một mình với bà mẹ. Có lẽ nàng đã đọc thấu tâm tư của mẹ chồng. Bà mẹ đang tìm cách báo tin cho con. Vì thế nàng không chịu quay đi. Nàng nói :

— Bác sĩ dặn đi dặn lại phải uống thuốc rồi mới được uống nước ngọt.

Thế Nhân lại năn nỉ mẹ. Đứng sau lưng chồng nàng dâu cười nhạt với mẹ chồng. Bằng lối cười nửa miệng này nàng muốn nói « a, bà muốn báo tin cho con trai bà hả, mời bà, tôi không ngăn cản, đêm nay, đêm nay... bà biết không..? »

Tích-tắc đồng hồ này bà Cục cũng nghĩ đến những việc sẽ xảy ra trong đêm. Đêm nay, đêm nay... Khổ quá, con bà chẳng hiểu gì cả. Con bà sắp bị giết mà vẫn cười vui như Tết.

Bà ngậm miệng cốt lưu ý Thế Nhân. Chàng lại tưởng bà giận. Bà đã thất bại. Bà phải làm cách khác.

Thế Nhân reo mừng :

— Mẹ uống thuốc rồi em ơi !

Bà Cục uống vội vàng nên gần trọn muỗng nước bị đồ xuống đui. Đến muỗng thứ hai bà trở nên bình tĩnh hơn. Mộng Hiền thở phào:

— Nào, anh đi tắm kẻo muộn.

Phòng tắm ở kế bên. Cửa phòng tắm luôn luôn mở, mùi thuốc sát trùng tạt vào mũi Thế Nhân. Chàng ưa mùi chanh thơm thơm. Nhưng ngày trắng mặt Mộng Hiền mua thuốc sát trùng, xà-bông cạo râu, dầu xức tóc màu chanh. Khi hết tuần trắng mặt thì màu chanh thơm thơm cũng hết, nàng chẳng buồn sẵn sóc, chiều chuộng chàng nữa. Hôm nay chàng được ngửi lại mùi chanh thơm thơm quen thuộc...

Xúc động chàng hỏi vợ:

— Em mới mua?

Nàng đáp, áu yếm:

— Đặt mua từ lâu, bây giờ họ mới nhập cảng. anh bằng lòng không?

Dĩ nhiên chàng bằng lòng. Chàng ôm vợ hôn.

Lâu lắm chàng mới hôn môi nàng và hôn thật lâu. Lâu lắm nàng mới hôn chặt chĩa, cuồng nhiệt Kỳ cục, mẹ chàng không vui thì chớ, mặt bà lại sa sầm. Mộng Hiền nói đúng: mẹ chàng dạo này tính tình quá thất thường.

Đến cửa phòng tắm Thế Nhân khựng lại, giọng

bối rối:

— Nè Mộng Hiền, em kêu họ chưa?

Kêu ở đây có nghĩa là gọi điện thoại cho một hãng máy lạnh quen để sửa cái máy nước nóng bị hư từ hơn tuần nay. Dường như ống dẫn hơi đốt bị hở, nước vẫn nóng như thường, chỉ phiền là hơi đốt thoát ra ngoài, thổi thum thum, vào phòng tắm Thế Nhân không dám đóng cửa sợ ngạt thở. Mộng Hiền bơm thuốc sát trùng thơm mùi chanh để che át mùi gaz thum thum ấy.

Mộng Hiền suýt soa:

— Bậy quá, em lại quên.

Ngồi bất động trong xe phở nhân bà Cục muốn hét lớn «đồ lão khoét, đồ lão khoét, cô đâu có quên, cô vẫn nhớ». Khi nghe đôi gian phu dâm phụ bàn chuyện giết Thế Nhân bà đoán họ dùng gaz. Thùng gaz ở trong bếp, phòng ngủ của cả hai mẹ con đều xa nhà bếp, họ không thể mang gaz tới, họ muốn thi hành kế hoạch sát nhân không phải dễ. Té ra họ giết Thế Nhân rất dễ... Phòng ngủ của cả hai mẹ con cùng chung phòng tắm. Chỉ cần lừa Thế Nhân ngủ say. Rồi mở cửa phòng tắm. Rồi mở bình gaz.

Rồi... rồi...

Thế Nhân nháy mũi một dây dài. Nước mắt.

nước mũi đầm đìa, chàng nói với vợ :

— Mũi gaz khó chịu quá. Thôi, anh không tắm nữa. Để anh sang phòng tắm bên kia. Đóng cửa lại em. Phổi mẹ rất yếu. Mẹ bị nhiễm hơi gaz thì phiền.

Chàng nhìn mẹ rồi nhún vai :

— Mũi anh thính chứ không thì khốn to.

Mộng Hiền cười tinh với chồng :

— Gaz xì ra ngoài là thường, có gì mà anh sợ?

— Hừ, không sợ ! Một đêm đẹp trời nào đó, vợ chồng mình đang ngủ say, cửa đóng im ỉm, hơi gaz ác ôn ào ào kéo ra, chỉ trong chớp lát là em và anh chết ngạt...

— Chết ngạt ?

— Phải. Khi nhân viên cứu hỏa và cảnh sát tới nơi chúng mình chỉ là hai cái xác không hồn. Anh thích sống, anh thêm sống, không, anh không muốn chết ngạt.

Mộng Hiền giả vờ bóp trán suy nghĩ :

— A, em nhớ rồi... Anh gọi cho tiệm Đồng Lương ở đầu đường. Chủ tiệm nê anh, tắt sáng mai cho thợ tới. Đạo này, việc nhiều thợ ít, nếu em gọi tiệm quen của em họ sẽ khát lần hẹn lửa, dám đến ba, bốn ngày mới lại sửa.

Thế Nhân vỗ tay kêu bóp :

— Ồ, anh đãng trí hết chỗ nói. Lão Đồng Lương là bồ tèo của anh, anh phải kêu ngay, kéo đem nay bình gaz xì thì sáng mai anh biến thành cục đá. Em cưng của anh, em thích anh biến thành cục đá không ?

Mộng Hiền hôn lấy hôn dè Thế Nhân :

— Thích.

Thế Nhân cười sung sướng. Hạnh phúc lứa đôi chỉ đẹp nếu còn những câu nói đùa rí rỏm. Mộng Hiền quên hẳn sự rí rỏm này từ lâu. Nàng đã trở lại như xưa, mỗi tình vợ chồng nồng thắm hơn bao giờ hết, tuần tới chàng sẽ rủ nàng lên Đà Lạt, hưởng tuần trăng mật thứ nhì...

Thế Nhân quay số điện thoại cho tiệm Đồng Lương. Trong căn phòng có ba người thì cả ba đều có ý nghĩ khác nhau. Thế Nhân sung sướng nghĩ đến những đêm lạnh cao nguyên với Mộng Hiền dễ thương, Mộng Hiền đáng yêu, Mộng Hiền sưởi ấm một bên. Mộng Hiền cũng sung sướng, nhưng lòng nàng lại hướng về Quang Vinh, đúng hơn, về những khoản tiền bảo hiểm nhân thọ và sản nghiệp chìm nổi của anh chồng khờ khạo...

Trong khi ấy bà mẹ chồng chỉ biết nhìn hai người. Trán bà lạnh như tảng băng. Lòng bà sôi như phun thạch của miệng núi lửa. Bà cố moi óc